**Să nu pornesc pe-a mea cărare,
Isuse, până ce - curat,
nu-Ţi recunosc Fiinţa sfântă,
că mă-nsoţeşte nencetat.**

Căci toate drumurile mele,
în care nu Te văd mergând,
/: coboară-n văi de fărdelege,
miros de rătăciri ducând! :/

Ridică-mi orice văl
Isuse,
ce ochii mi-a acoperit,
să-Ţi recunosc mai clar
Fiinţa
în toţi acei ce Te-au
primit.

Şi-apoi în dulce părtăşie,
cu ei deplin să pot trăi,
/: adânc cum Te doresc pe Tine,
aşa adânc să-i pot dori! :/

Când cercetez Cuvântul vieţii,
ce-n Cartea Ta se află scris,
să nu mă laşi pân-ce Fiinţa-Ţi
n-o recunosc în tot, deschis.

Nu litera o vreau, Isuse,
ci duhul ei - pe Tine-
ntreg,
/: iar Adevărul şi
Iubirea,
prin Tine vreau să le-
nţeleg! :/

Căci dacă eu nu umblu, Doamne,
să-Ţi recunosc Fiinţa Ta,
ce altceva mai bun aş face,
şi cum pot eu a Te avea?

Ajută-mi pururea, oriunde,
să Te cunosc tot mai deplin,
/: căci numai unde Tu eşti viaţă,
e adevărul Tău divin! :/